

[Gudme.]

sidesættelse af rimelige samfundsmæssige, herunder sociale, hensyn“.

Rigsadvokaten har ment, at en sådan lovbestemmelse er for ubestemt, for valen, til at kunne bruges som straffehjemmel, og justitsministeren slutter sig hertil.

Heroverfor står de meget tankevækkende synspunkter, som professor von Eyben gav udtryk for i sin kronik i Politiken i forgårs — flere af de tidligere ordførere har nævnt dem.

Jeg må indrømme, at jeg også er stærkt påvirket af disse tanker, der skulle føre til, at vi ret hurtigt kunne udforme en straffelovsbestemmelse, der ligesom var en programerklæring for det, vi gerne ville, og så senere med gøstent overlæg supplere den op med detaljbestemmelser de steder i lovgivningen, som vi i fællesskab kunne finde frem til. Programerklæringen skal nok ikke have det indhold, som statsadvokat Grell foreslår, men det er indlysende, at den skal have en vis bredde i sin formulering.

Denne måde at skrive lovregler på er jo, som von Eyben også påpeger, ikke ganske ukendt. Færdselslovens § 24, der netop i loven betegnes som en grundregel, er nok et skoleeksempel herpå. Den siger, at vejfarende skal optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed, så der ikke opstår fare eller forvoldes skade eller ulempe for andre, og således at færdselen ikke unødigt hindres og forstyrres. Det er gode og rigtige ord, der da også flittigt citeres i anklageskrifter og procedurer i færdselsager, men nogen konkret beskrivelse er det jo ikke.

Mon ikke vi herinde — med fornøden sagkyndig bistand — skulle kunne være i stand til at finde frem til noget tilsvarende på det område, vi drøfter i dag? Jeg tror det. Også det at drive forretning og handle med sine medmennesker er en virksomhed, der kræver hensyntagen og agtpågivenhed. Der skal være fair play. Også erhvervslivet har brug for færdselsregler, men ikke chikanøse, rapportjagende færdselsbetjente.

Begiver vi os derefter videre ud i detaljerne, vil der nok være områder, vi på forhånd vil finde det naturligt at opsøge. Og her må det være rigtigt at begynde med den virksomhed, der karakteriseres med det gode gamle ord „åger“. Det er også dette begreb, der er udgangspunktet for vor drøftelse i

dag. For statsadvokat Grells redegørelse udsprang jo af det ågerudvalg, der blev nedsat i 1968, og som afgav betænkning i 1971. Det vil være naturligt at tage udgangspunkt i denne betænkning og de to lovbud, som den i særdeleshed beskæftiger sig med, den civile regel, nemlig aftalelovens § 31, og den kriminelle regel, straffelovens § 282.

Det var måske lidt magert, det, der kom ud af udvalgets arbejde, og som findes som forslag i betænkningen. Men jeg har dog alligevel haft den liggende i min huskeklemme det sidste års tid, og i fjor efterår føjede jeg et yderligere skrift til, nemlig et eksemplar af forbrugerbladet Tænk, der fortalte noget om forskellige former for snusket udlånsvirksomhed til småfolk, der er i pengebød. Der forekommer her nogle grove eksempler på ågerrente, helt op til 700 pct. årlig har Tænk regnet sig frem til, og som utvivlsomt ville kunne straffes i dag, og så er der nogle andre, hvor det efter gældende praksis er mere tvivlsomt, om det kan straffes. Og så skriver Tænk som en udgangssalut — jeg citerer:

„Udvalget blev nedsat den 11. juni 1968. Betænkningen kom marts 1971. Men lovforslaget er i oktober 1972 endnu ikke blevet fremsat i folketinget. Politikerne er de eneste, der ved hvorfor.“

Men ærlig talt: nej — jeg ved ikke, hvorfor vi ikke har fået noget lovforslag på grundlag af denne betænkning. Og det er nok også en fejl, at vi ikke har rykket justitsministeren for dette forslag eller eventuelt selv fremsat det. Det sidste plejer ganske vist sjældent at hjælpe ret meget, for her i huset synes der at være en vis tradition for, at man ved at fremsætte et fornuftigt lovforslag fra oppositionens side løber en betydelig risiko for at besværliggøre og forsinke sagens gennemførelse. Men så kunne man da have rykket ministeren, og når det ikke er sket, skyldes det ene og alene, at vi på justitsministeriets område i denne samling har fået så mange og til dels uoverskuelige lovforslag, at det ville være at friste skæbnen at efterlyse endnu flere. Spørgsmålet er imidlertid, om der ikke er blevet prioriteret galt, og om det ikke havde været rigtigere af ministeren at sende en nem lille ågerlov herover i stedet for nogle af de store krabater, vi fik.

Denne nemme lille lov, som udvalgsbe-